

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 43 (627)

Май 1962 г.

Год выдання 8-ы

На арбіце — «Космас-5»

У Савецкім Саюзе праведзен паспяховы запуск на арбіту чарговага штучнага спадарожніка Зямлі «Космас-5». На спадарожніку ўстаноўлена навуковая апаратура, прызначаная для працягвання даследавання касмічнай прасторы ў адпаведнасці з праграмай, аб'яўленай ТАСС 16 сакавіка г. г. Акрамя навуковай апаратуры, на борце спадарожніка «Космас-5» устаноўлены шматканальная радыётэлементрычная сістэма і радыётэхнічныя прылады для вымярэння траекторыі. На спадарожніку ёсць кароткахвалевы перадачык, які працуе на частаце 20,008 мгц. Паводле папярэдніх даных, палёт спадарожніка праходзіць па арбіце, якая мала адрозніваецца ад разліковай. Перыяд абарачэння спадарожніка роўны 102,75 мін., вугал нахілу арбіты да плоскасці экватара 49 градусаў 04 мін., максімальнае аддаленне ад паверхні Зямлі складае 1.600 кіламетраў, а мінімальнае аддаленне роўнае 203 кіламетрам.

Радыётэлементрычная інфармацыя, прынятая з борта спадарожніка, сведчыць аб нармальным функцыянаванні ўсіх бартавых сістэм. У каардынацыйна-вылічальны цэнтр паступаюць тэлементрычная інфармацыя, а таксама даныя аб прыёме радыёсігналу перадачыка «Маяк».

Шлях да шчасця і працвітання — гэта шлях сацыялізма, камунізма

Па запрашэнню Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі і ўрада Балгарскай Народнай Рэспублікі савецкая партыйна-ўрадавая делегацыя наведала нядаўна Балгарыю. Не толькі савецкі друк, але і друк усяго свету шырока адзначаў прыбыццё партыйна-ўрадавай делегацыі СССР ў братняй краіне.

Вярнуўшыся ў СССР, кіраўнік делегацыі М. С. Хрушчоў выступіў па радыё і тэлебачанню, дзе падзяліўся ўражаннімі аб гэтай паездцы.

— Наша паездка ў Балгарыю, — сказаў М. С. Хрушчоў, — была ва ўсіх адносінах цікавай і карыснай. Уражанні ў нас многа. Гэта яркія, незабыўныя ўражанні. Цяжка знайсці словы, каб перадаць тую выключную сардэчнасць, цеплыню і любоў, якімі працоўныя Балгарыі і яе кіраўнікі акружылі нашу делегацыю ў дні знаходжання на цудоўнай балгарскай зямлі.

Паездка нашай делегацыі яшчэ раз пераканаўча паказала, што балгарскі народ, яго Камуністычная партыя, кіраўнікі Балгарыі — гэта верныя і шчырыя сябры, якія гатовы, як сказаў таварыш Тодар Жыўкаў, заўсёды ісці разам з Савецкім Саюзам да поўнай перамогі камунізма!

Паміж камуністычнымі партыямі і ўрадамі нашых краін няма не толькі ніякіх спрэчных пытанняў, але няма і такіх пытанняў, якія выклікалі б у нас рознае разуменне.

Гаворачы аб балгара-савецкіх адносінах і адначасова адказваючы буржуазным пісакам, якія імкнуцца даказаць у сваім друку, нібыта ў адносінах паміж дзвюма братнімі краінамі — СССР і Балгарыяй — існуюць нейкія «трэшчыны», М. С. Хрушчоў сказаў:

— Сёй-той на Захадзе распаўсюджваў адносна нашага візиту ў Балгарыю розныя домьслы, накіталі таго, што Хрушчоў паехаў у Балгарыю быццам бы ўладжваць нейкія непаразуменні, «замазваць трэшчыны» ў савецка-балгарскіх адносінах. Але як гэта часта здараецца з буржуазнымі пісакмі, яны і на гэты раз шлёпнулі ў лужыну. Імпэрыялісты шукаюць разлады там, дзе іх няма і быць не можа.

Непарушная дружба паміж народамі Савецкага Саюза і балгарскім народам мае глыбокія каранні, якія ўходзяць у далёкае мінулае. Яна замацавана сумесна пралітай крывёю ў барацьбе супраць агульных ворагаў. У час нашага знаходжання ў Балгарыі мы наведалі Плевен і іншыя месцы гераічных бітваў, дзе кожная пядзя зямлі дыхае славай сьмяю нашых народаў, якія змагаліся супраць атаманскай Турцыі.

Нам было прыемна бачыць, як клапатліва, з вялікай любоўю адносяцца працоўныя да помнікаў, якія ёсць у многіх кутках Балгарыі ў гонар рускіх воінаў, што загінулі ў сумеснай барацьбе супраць тэрорыі прыгнятальнікаў, і ў гонар савецкіх воінаў і балгарскіх патрыётаў, партызан, якія загінулі ў баях з нямецкімі фашыстамі ў гады другой сусветнай вайны.

Але не толькі гісторыя аб'ядноўвае і збліжае нашы народы. Цяпер, калі Балгарыя ідзе па шляху сацыялізма, наша дружба зазяла новымі фарбамі, яна напоўнілася новым глыбокім зместам. Самыя светлыя ідэалы, за якія змагаліся лепшыя сыны савецкага і балгарскага народаў, цяпер увабляюцца ў нашых агульных справах.

Нам было прыемна пабываць у гарадах і сёлах, на заводах і ў сельскагаспадарчых кааператывах, навукова-даследчым інстытуце. Мы мелі сяброўскія гутаркі з рабочымі, сялянамі, інтэлігенцыяй, бачылі вынікі іх самаадданай працы. У нас засталіся самыя лепшыя ўражанні ад таго, што мы бачылі, ад гэтых душэўных гутарак.

Вядома, што ў мінулым Балгарыя была адсталай аграрнай краінай. Пасля звяржэння ярма манарха-фашызму, за гады народнай улады ў краіне пабудаваны сотні прамысловых прадпрыемстваў. Дзякуючы каапераванню сялянскай гаспадаркі, змянілася аблічча балгарскай вёскі. Дасягнутыя вынікі прагрэсу ў развіцці навукі і культуры.

Далей М. С. Хрушчоў падкрэсліў, што каапераванне сялян ў Балгарыі было ажыццёлена планамерна, арганізавана, суправаджалася ростам сельскагаспадарчай вытворчасці.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

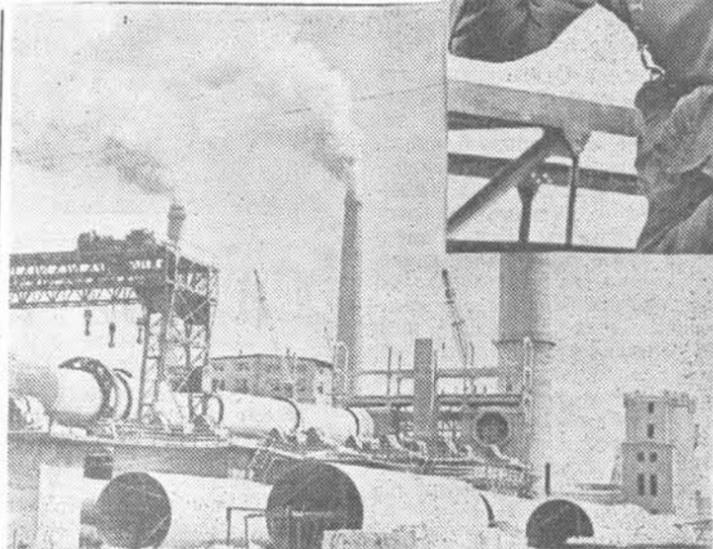
На роднай БЕЛАРУСІ

Хуткімі тэмпамі вядуцца работы па рэканструкцыі Крычаўскага цэментна-шыфернага камбіната. Заканчваецца мантаж трэцяй вярчальнай печы, выведзены апоры пад чацвёртую печ.

НА ЗДЫМКАХ: 1. Агульны выгляд будаўніцтва трэцяй і чацвёртай вярчальных печоў на камбінаце. Перадавыя высотнікі-мантажнікі В. М. Ларчанка (злева), М. С. Гасілаў і Г. Л. Кузьмін.

Падрабязна аб цэментна-шыферным камбінаце і старадаўнім Крычаве чытайце на 2-й старонцы нашай газеты.

НОВАБУДОУЛІ НА ВІЛІ

На беразе ракі Вілія — прытоку паўнаводнага Нёмана — заканчваецца будаўніцтва гідрамеханізаванага пясчана-гравійнага кар'ера. Над пералескам ужо ўзвышаюцца ажурная жалезабетонная эстакада, прыгожы адміністрацыйны будынак і іншыя памяшканні. З усіх бакоў да іх ідзе мноства труб. Побач пралягла чыгуначная ветка са шматлікімі разгалінаваннямі. І нішто тут не

нагадвае звычайны кар'ер. Няма ні экскаватараў, ні бульдозераў і механічных лапат. Усё гэта замяняюць магутныя земснарады, адзін з якіх працуе ўжо.

Яшчэ ідзе мантаж абсталювання, а гідромеханізатары вядуць ужо работы. Трэба будзе зняць верхні пласт грунту таўшчынёй у тры мэтры з плошчы каля сямі гектараў, выкінуць звыш 200 тысяч кубічных метраў

грунту. Земснарад працуе на поўную магутнасць.

— Звярніце ўвагу, — заўважае галоўны інжынер кар'ера Г. Н. Камчыц, — сваю прадукцыю мы будзем не толькі прасейваць, але і старанна прамываць. Так што кожная пясчынка і кожны каменьчык у нас будуць мытымі, чыстымі, без усякіх прымесеў.

Смаргонскі гідромеханізаваны кар'ер дазволіць забяспечыць прадпрыемствы зборнага жалезабетону рэспублікі таннымі і высокакаснымі запалняльнікамі — пяском, гравіем і шчэбнем дробных фракцый, а будоўлі — няруднымі матэрыяламі, па сабекошту значна ніжэйшымі за такую прадукцыю іншых прадпрыемстваў.

В. КАЛІНАГОРСКІ.

ГОМЕЛЬ-КУБА

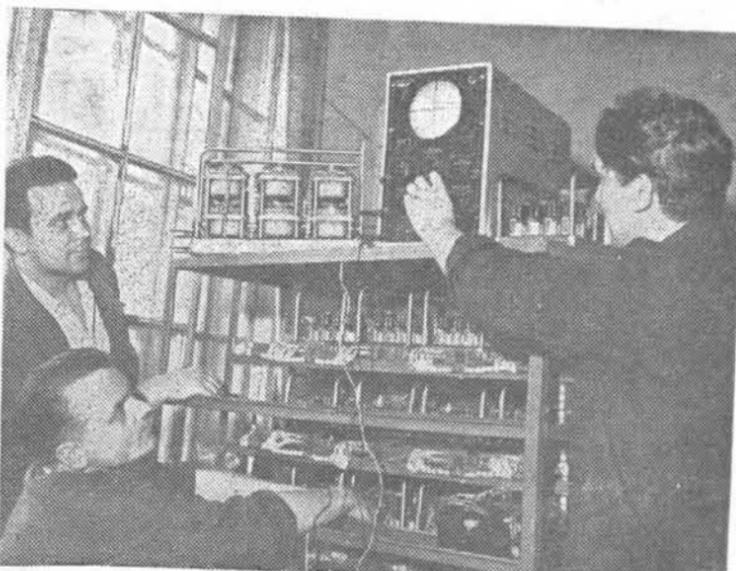
З такімі надпісамі адіраўляюць прадпрыемствы Гомеля дзелькім кубінскім сябрам прамысловую прадукцыю.

Каб паўней ведаць жыццё рэвалюцыйнай Кубы, у летняй чытальнай зале парку культуры і адпачынку імя Луначарскага адкрылася вялікая фотавыстаўка на тэму «Куба ў 1961 годзе». Шматлікія фотаздымкі расказваюць аб гераічнай барацьбе кубінскага народа супраць амерыканскай Інтэрвенцыі, аб яго працоўных справах па будаўніцтву сацыялізма.

НА ВЫСТАЎКУ ў ЖЭНЕВУ

БАБРУЙСК. Далёка за межамі Бабруйска славяцца сваімі ўмелымі рукамі члены суднамадэльнага гуртка Дома піянераў. Нядаўна юныя суднамадэлісты арганізавалі ў сябе марскі музей. Дзевяці зрабілі мадэлі 40 вяду суднаў.

Свой лепшы экспанат — мадэль атамнага ледакола — гуртоўцы паслалі на Міжнародную выстаўку дзіцячага мастацтва, якая хутка адкрыецца ў Жэневе.

На Полацкім заводзе шкловалатна вядуцца работы па аўтаматызацыі цэха электраперадач. Да канца года тут будуць аўтаматызаваны рэгуляроўка тэмпературы ў печах, загрузка іх шклошарыямамі і кантроль за тэхналагічным працэсам. На здымку: электрыкі цэплага бюро прадпрыемства Віктар Плявінскі (злева), Міхал Дулянкоў і Іосіф Шкульцэвіч за мантажом абсталювання ў цэху.

Шырокім фронтам вядзецца будаўніцтва 2-га Салігорскага калійнага камбіната. На ўсіх трох шахтных ствалах закончана бурэнне замаражваючых шчылін, вядзецца мантаж пад'ёмных машын, закладваюцца падмуркі пад іх, заканчваецца мантаж электрападастанцыі. Нядаўна закончана будаўніцтва першай чаргі замаражваючай станцыі, прызначанай для замарозкі горных парод вакол шахтных ствалоў. Побач з прамысловай пляцоўкай будуюцца падсобныя збудаванні. Узводзяцца механічная майстэрня, нацельня, гараж, службовыя памяшканні, сталовая. На здымку: мантаж электрападастанцыі. На пярэднім плане — брыгадзір брыгады электрамонтажнікаў А. Вялічка.

Шлях да шчасця і працвітання — гэта шлях сацыялізма, камунізма

(Пачатак на 1-й стар.)

— Мы бачылі добрыя, моцныя кааператывы з новымі дабротнымі грамадскімі пабудовамі і жыллымі дамамі. І самае галоўнае, мы бачылі новае аблічча балгарскага селяніна — гаспадара сваёй зямлі, актыўнага будаўніка сацыялістычнай Балгарыі.

Спыніўшыся на пытаннях адносін паміж БКП і КПСС, М. С. Хрушчоў сказаў:

— Мы абмяняліся думкамі на пытаннях адносін паміж Балгарскай камуністычнай партыяй і Камуністычнай партыяй Савецкага Саюза. З вялікім задавальненнем мы адзначылі, што паміж нашымі партыямі заўсёды былі адносінны брацкага супрацоўніцтва. Нашы перагаворы паказалі поўнае адзінства па ўсіх пытаннях, у тым ліку і па міжнародных, што набыло сваё адлюстраванне ў сумеснай Заяве партыйна-ўрадавых дэлегацый Савецкага Саюза і Народнай Рэспублікі Балгарыі.

М. С. Хрушчоў паведаміў і аб тым, што ў час знаходжання ў братняй краіне савецкая дэлегацыя абмянялася думкамі з балгарскімі таварышамі на пытанні аб становішчы ў Паўднёва-Усходняй Азіі.

— Падзеі апошняга часу паказваюць, — сказаў М. С. Хрушчоў, — што наша разуменне абстаноўкі з'яўляецца правільным. Мы ўпэўнены, што ў гэтым раёне зямнога шара, гэтак жа як і ў іншых месцах, каланізатарам урэшце прыдзе адмовіцца ад каланіяльнай палітыкі не на словах, а на справе.

Абмяркоўваючы з балгарскімі кіраўнікамі абстаноўку ў Паўднёва-Усходняй Азіі, мы, зразумела, не маглі абысці становішча, якое склалася ў Лаосе. Усіх прагрэсіўных людзей не могуць не непакоіць падзеі, якія адбыліся там за апошні перыяд.

Савецкі ўрад рабіў усё, што ад яго залежыць, каб у Лаосе спынілася вайна, пачатая рэакцыйнымі сіламі на чале з мяцежным генералам Фумі Насаванам пры падтрымцы амерыканскай ваеншчыны. Савецкі ўрад цвёрда прытрымліваўся той пазіцыі, што неабходна садзейнічаць стварэнню ў Лаосе кааліцыйнага ўрада на чале з прынцам Сувана Фумай. Мы зыходзілі з таго, што такое вырашэнне пытання забяспечыла б мір у гэтай краіне і дало б задавальненне лаціянскаму народу.

Можна з задавальненнем адзначыць, што прэм'ер-міністр Сувана Фума, як і кіраўнік Пят-Лао прынц Суфанувонг, нядаўна зноў заявілі, што яны па-спярод працягваюць дагаворанасці аб стварэнні кааліцыйнага ўрада Лаоса, дасягнутай на сустрэчах трох прынцаў. Гэта адпавядае нашаму пункту гледжання. Таму Савецкі ўрад будзе, як і раней, прытрымлівацца на пытанні аб стварэнні нейтральнага і незалежнага Лаоса пазіцыі, якія былі выкладзены на Жэнеўскай нарадзе па Лаосу і ў гутарках з прэзідэнтам Кенедзі ў Вене. Мы будзем імкнуцца да таго, каб ваенны пажар не разгарэўся ў Лаосе, будзем падтрымліваць справядлівыя імкненні лаціянскага народа.

— У час паездкі нашай дэлегацыі ў Балгарыю, — сказаў у канцы прамовы Мікіта Сяргеевіч, — мы яшчэ раз пераканаліся, як імкліва растуць і мацнеюць матэрыяльны і духоўныя сілы сацыялізма. Сацыялістычны лад стварае ўсе ўмовы, дзякуючы якім любы народ хутка распросце свае плечы і ператвараецца ў сапраўднага волата. Цяпер народы свету ўсё лепш пачынаюць разумець, што самы правільны шлях да шчасця і працвітання — гэта шлях сацыялізма, камунізма.

НА ВАРЦЕ РАДЗІМЫ

28 мая працоўныя нашай краіны адзначылі Дзень пагранічніка. Сорок чатыры гады таму назад па гістарычнаму ленинскаму дэкрэту былі створаны пагранічныя войскі. За праішоўшыя гады яны ўпісалі нямала цудоўных старонак у кнігу нашых перамог. Сярод герояў нашай граніцы нямала беларускіх воінаў.

Есць на заходняй граніцы тры заставы, якія носяць імёны сваіх жа герояў-пагранічнікаў: А. Кіжаватава, В. Усава і А. Завідава. Служылі яны на розных заставах і здзейснілі свае подзвігі ў розныя часы, але імёны іх назаўсёды засталіся жыць у сэрцах савецкіх людзей.

Сваім асабістым прыкладам тры героі паказалі ўзор храбрасці, і іх прыклад натхняе пагранічнікаў. У сучасны момант на заставе імя Кіжаватава служыць яго пляменнік — таксама Кіжаватаў. Ён пільна нясе баявую службу. На заставе імя Усава з павагай называюць імя старшыні Александрэнкі, які выхаваным нямала смелых пагранічнікаў і асабіста сам не раз затрымліваў парушальнікаў. Добра вядома на заходняй граніцы і імя старшыні Дунаева, які таксама на сваім рахунку мае некалькі затрыманых парушальнікаў.

На здымку: старшы сержант Н-скай заставы Е. Мачалаў са сваім верным памочнікам сабакам Гай на граніцы.

Фота В. Германа.

Палеская мастацкая галерэя

Новая ўстанова культуры — Палеская мастацкая галерэя — ствараецца ў Пінску. Міністэрства культуры СССР выдзеліла для яе 400 твораў сучаснага выяўленчага мастацтва. 40 работ майстроў жывапісу XVIII—XX стагоддзяў перадаў Мастацкі музей БССР. У ліку іх — карціны І. Айвазоўскага «Мора», І. Шышкіна «Сад», В. Паленава «Лес», В. Пярова «Мужчына з ружжом», творы В. Васняцова, К. Макоўскага, Ф. Жураўлёва, беларускага мастака Ю. Пэна і іншых вядомых аўтараў. Дванаццаць узораў жывапісу XVIII—XX стагоддзяў перадала новаму ачагу культуры Дзяржаўная Траццякоўская галерэя.

ХВОРАГА ДАСТАВІЎ САМАЛЁТ

У час работы сталяр Гомельскага дрэвапрацоўчага камбіната В. Прыходзька, дапусціўшы неахайнасць, сур'езна пашкодзіў руку. Дорага была кожная мінута. Урачы Новабеліцкай бальніцы Р. Палей, А. Мацюшэўская і І. Курас зрабілі ўсё магчымае перад аперацыяй. Спецыяльны самалёт па просьбе дырэктара камбіната быў падрыхтаван для палёту. Нягледзячы на дрэннае надвор'е, першы пілот Жарын, другі пілот Манастырскі і штурман Гладышаў даставілі хворага ў Мінск.

Гэта было ўначы. Па тэлефоне выклікалі хірурга трэцяй клінічнай бальніцы прафесара Гіларыбава. Ён прыбыў неадкладна і зрабіў аперацыю. Ужываючы новыя спосабы лячэння, прафесар Гіларыбаў і ўрач Булай выратавалі руку Прыходзьку.

Ні на адзін дзень Прыходзька не заставаўся без сярбонскай падтрымкі таварышаў. Яму званілі ў клініку, сачылі за станам яго здароўя. Хутка ён вернецца ў цэх.

С. ПІСАРКОВ.

НА КРУТЫМ беразе паўнаводнага Сожа раскінуўся адзін са старажытнейшых гарадоў нашай рэспублікі — Крычаў. Першае ўпамінанне аб ім адносіцца да 1150 года пад назвай «Крэчут». Да Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі гэта быў закінуты павятова гарадок з саматужнымі майстэрнямі і крамамі прыватнікаў.

Непазнавальна змянілася аблічча Крычава пры Савецкай уладзе. Ужо ў гады першай пяцігодкі тут задымілі трубы цэментнага завода — першыцца

Горад над Сожам

будаўнічай прамысловасці Беларускай ССР.

«Ранейшая тыпова сельскагаспадарчая Крычаўшчына, — пісала 10 лістапада 1933 года газета «Звязда», — ператвараецца ў Крычаўшчыну прамысловую, індустрыяльную».

У тых жа даваенныя гады ў Крычаве быў пабудаваны таксама завод фасфарытнай мукі,

выраслі жыллыя пасёлкі цэментнікаў і фасфарытнікаў.

Мірную працу савецкіх людзей парушылі фашысцкія захопнікі, якія вераломна напалі на Савецкую краіну. Не мінула вайна і горад над Сожам. На яго месцы засталіся адны руіны.

Савецкія людзі не толькі ў найкарацейшы тэрмін аднавілі разбуранае, але ў пасляваен-

ныя гады былі закладзены новыя прадпрыемствы, выраслі шматлікія жыллыя кварталы.

Адразу ж пасля вайны побач з адноўленым цэментным заводам над Сожам пачалі ўзнімацца карпусы новага прадпрыемства — шыфернага завода. І ўжо ў 1949 годзе новабудовлі краіны атрымалі выдатны крычаўскі шыфер. А ў 1957 годзе абодва гэтыя прадпрыемствы аб'ядналіся ў адзін гігант — Крычаўскі цэментна-шыферны камбінат, які штогод дае краіне тысячы тон цэменту і мільёны пліт шыферу. Прадукцыя камбіната вядома не толькі ў Беларусі, але і за межамі нашай краіны.

Зараз на цэментна-шыферным камбінате ідзе рэканструкцыя ўсіх тэхналагічных ліній. І нягледзячы на тое, што выпуск цэменту ў параўнанні з даваенным перыядам павялічыўся ў тры разы, у Крычаве шырокім фронтам вядзецца будаўніцтва другой чаргі камбіната. Тут ужо зманціравана і ўзята на апоры 170-мятровая вярчальная печ. Яе праектная магутнасць будзе перавышаць амаль у тры разы магутнасць кожнай з існуючых зараз печаў. Узводзяцца новыя цэхі і складскія памяшканні. Гэты аб'ект з'яўляецца ўдарнай камсамольскай будоўляй Беларусі. Тут працуе шмат юнакоў і дзяўчат з усіх куткоў рэспублікі. Будаўнікі і мантажнікі далі слова пусціць трэцюю тэхналагічную лінію ў жніўні бягучага года, намнога раней, чым прадугледжваецца графікам.

А што азначае ўвод у дзеянне другой чаргі камбіната? Гэта значыць, што крычаўскія цэментнікі штогод будуць даваць столькі цэменту, колькі яго да-

валі ў год усе цэментныя заводы дарэвалюцыйнай Расіі.

Наш завод славіцца і сваімі спецыялістамі. Сярод іх і вэтэраны вытворчасці і іх дастойная змена — моладзь.

У 30-ыя гады пачалі свой працоўны шлях Уладзімір Емяльянавіч Шашэнька, Сцяпан Карневіч Бераззеў, Мікіта Мікітавіч Падабед, Карней Андрэвіч Навумаў і іншыя. Сваім майстэрству яны навучылі не адзін дзесятак рабочых.

Сярод іх Іван Магілёўцаў, які за самаадданую працу ўдастоены высокай урадавай узнагароды — звання Героя Сацыялістычнай Працы, дэпутат Вярхоўнага Савета БССР Іван Дობыш і іншыя.

А колькі на камбінате працавітай моладзі. У шыферным цэху працуюць сёстры Белаусавы — Анастасія, Анна і Марыя. Яны — апэратары вальніравальна-стапіруючых аграгатаў. Марыя вучыцца ў Мінскім політэхнічным інстытуце. Аня — камсорг цэха, дэпутат гарадскога Савета.

Але не толькі цэментам і шыферам славіцца Крычаў. У горадзе ў пасляваенныя гады пабудаваны і дзейнічаюць механізаваны маслазавод, завод гумава-тэхнічных вырабаў, жалезабетонны завод, піўзавод, завод мінеральных угнаенняў, камбінат бытавога абслугоўвання, харчкамбінат, прамкамбінат.

У горадзе пабудаваны бальнічны гарадок на 500 ложкаў са шматлікімі кабінетамі, абсталяванымі навейшай медыцынскай апаратурай.

З году ў год паліпашаецца дабрабыт крычаўлян. Летам 1961 года ў горадзе гасцінна расчыніў свае дзверы шырока-экранны кінатэатр, пабудаваны школа-інтэрнат, адзінаццацігадовая і васьмігадовая школы.

В. ЛУК'ЯНЧЫК.

«Беларусь» над морам

У здраўніцах краіны пачаўся курортны сезон. Тысячы рабочых, служачых нашай рэспублікі правядуць свой адпачынак на Чарнаморскім узбярэжжы. Толькі ў санаторыі «Беларусь» у Сочы адпачне звыш 1500 чалавек. На здымку: адпачываючыя ў сочынскім санаторыі «Беларусь».

ЦІ Ж ЯНЫ ВІНАВАТЫ?

Часам нават у Заходняй Германіі, дзе, як вядома, фашысты карыстаюцца апекай, адбываюцца працэсы супраць былых ваенных злачынцаў. Калі такое здараецца, як гэта здарылася з былым оберштурмфюрэрам войск СС Альфрэдам Фільбертам, па загаду і пры асабістым удзеле якога толькі за перыяд з ліпеня па кастрычнік 1941 года ў раёнах Вільні і Віцебска было забіта больш адзінаццаці тысяч чалавек, тады нацыяналістычныя памагатыя Фільберта маўчаць, як вады ў рот набралі. Яны разумеюць, што ў Бо не інакш не маглі паступіць. Усё ж грамадская думка штосьці значыць, і трэба з ёй лічыцца. Хай сабе, не ўсіх злачынцаў, дык хаця б аднаго з сьогні трэба пакараць, каб людзі думалі, што бонскія ўлады не патурваюць злачынцаў.

Калі ж у Савецкай Беларусі перад судом паўстаюць памагатыя Фільбертаў, кубэ, гольдбергаў, тады ўцалелыя сябры гэтых памагатых за мяжой падымаюць гвалт:

— За што? Яны ж невінаватыя авечкі...

Чатырох такіх «невінаватых» нядаўна судзілі ў Баранавічах. Авецкі аказаліся мацёрымі вайкамі. Першы з іх — Калько быў камендантам аховы створанага гітлераўскімі акупантамі лагера смерці ля вёскі Калдычова, недалёка ад Баранавіч, трое — салдатамі аховы.

Пачуўшы пра гэта, бебурнацы не адважыліся адкрыта стаць на бок сваіх сяброў, з якімі ім належала сядзець побач на той жа лаве падсудных.

— Мы тут не думаем абараняць падсудных Калько, Сянкевіча, Кухту і Каралевіча, — сказалі яны. — Але...

Але трэба неяк абараняцца самім. Бо, як кажуць, авечку стрыгуць — баран дрыжыць. У бебурнацаў свярбець скура. Як жа не будзе свярбець. Самі падсудныя заявілі: «Мы вінаватыя, але чаму побач з намі няма тых, хто нас пхнуў на шлях зрады: Астроўскага, Кушаля, Станкевіча...» Мюнхенскія бебурнацы муслілі неяк выгарадзіцца. Пачалі яны гэта рабіць, вядома, як заўсёды, з паклёну на народ: «У 1941 годзе, — сцвярджаюць яны, — пагалоўна ўсё людзі сустрэлі нямецкую армію з хлебам і соллю».

Нават Гебельс і Кубэ не маг-

лі такое збрахаць. Духоўны настаўнік беларускіх фашыстаў Фабіян Акінчыц і той у сваёй запісцы акупантам павінен быў з сумам прызнаць: «... беларускі народ (особенно в Западной Белоруссии) имеет в своей среде разнообразные политические течения, в большинстве демократические и большевистские».

Так настроены народ не пойдзе спатыкаць фашыстаў з хлебам і соллю. Ды і простая арыфметыка выкрывае ілгуноў. Калі ўжо ўсе пагалоўна, то хлеб і соль падносіла дзесяць мільёнаў людзей. Палічым з большага, ці гэта так. 2 мільёны беларусаў эвакуіраваліся ў тыл — іх хлеб і соль ужо адпадае; 1 мільён беларусаў знаходзіліся ў Савецкай Арміі. Воіны-беларусы «віталі» захопнікаў кулямі і снарадамі. Тым жа «віталі» гітлераўцаў і паўмільёна партызан, якіх падтрымліваў увесь народ. 2 мільёны людзей гітлераўцы знішчылі ў час акупацыі. Ахвяры гітлераўскіх катаў «віталі» іх толькі праклёнам. Ужо з гэтага падліку відаць, як выглядала сустрэча беларусаў з гітлераўскімі акупантамі.

Выдумка «аб пагалоўнай» сустрэчы хлебам і соллю патрэбна бебурнацам, каб перайсці да наступнай, яшчэ больш нахабнай хлусні.

Калі так ветліва сустрэкалі акупантаў у Беларусі, то муслілі ім і дапамагачь. А раз з акупантамі супрацоўнічала «пагалоўна ўсё насельніцтва», то і няма тут нічога асудальнага, калі гітлераўцам служылі бебурнацы.

«Многія зараз жа пайшлі на супрацоўніцтва з немцамі», — узводзяць паклён бебурнацы, каб даказаць гэта. І пайшлі, аказваецца, не так сабе, а «з помсты».

Якія ж былі на гэта падставы? Ну вось, возьмем Юрку Віцьбіча. Можа, яму дрэнна жылося да вайны ў Віцебску? Сам ён гэтага не кажа. Ён нават неяк выхваляўся, цытуючы даваенны нумар газеты «Віцебскі рабочы», дзе пісалася: «Юрый Аляксандравіч напісаў і надрукаваў у мінулым годзе ў літаратурных часопісах многа расказаў, памфлетаў і нарысаў. Цяпер ён рыхтуе да друку кнігу твораў...». Віцьбіч падкрэсліваў, што яму «не патрэбна была ніякая матэрыяльная падтрымка» з боку газеты. Ён меў усё: і магчымасць пісаць, і друкавацца, быў матэрыяльна забяспечаны, меў добрую кватэру. Ці ж за гэта ён памсціў Савецкай уладзе?

А Станкевіч? Чым ён быў пакрыўджаны? Станкевіч выкладаў у Навагрудку ў педагогічным вучылішчы. Меў чалавечую добрую пасаду і становішча ў грамадстве. Быў рэдактарам насценнай газеты, часта выступаў як прадстаўнік інтэлігентнай сходах, мітынгах. Можа, за

Невінаватыя авечкі.

4. Было упомянуто на виду то об-
стоятельств, что белорусский
народ / особенно в Запад. Белору-
ссии) имеет в своей среде раз-
нообразные политические тече-
ния, в большинстве демократи-
ческие и большевистские

Минский проанализирован 7.
Комитетом Возмездия Белоруссии
и сотрудничать белорусским
делам.

А. Г. Г. Г.
Трагический

Р. Р. Р. Р.

Гэта старонкі запісак Фабіяна Акінчыца да Гітлера. Заўважце, што гэты яры нацыяналіст, які ненавідаеў рускі народ і яго мову, пісаў на рускай мове. Старэўся, здраднік, каб яго лепш зразумеў фюрэр.

Начальнік Сянкевіча і дастойны гадунец капітана СД Кушаля Калько таксама не меў іншага выхаду, як толькі забіваць і здэквацца з невінаватых людзей. Яго становішча было настолькі «трагічным», што ён аднойчы ў час чарговай расправы над вязнямі Калдычоўскага лагера, заўважыўшы, што 92-гадовы свяшчэннік Валасовіч не можа глядзець на тое, што вытварае Калько з людзьмі, прымусліў старога чалавека цалаваць ногі павешанаму хлопцу, а потым расстраляў небараку. На судзе Калько так тлумачыў свае паводзіны:

— Я разумеў, што лагер смерці ў Калдычове быў перасильным пунктам на «той свет». Але я працягаў сваю службу. Бо што я мог зрабіць, калі нават сам беларускі «прэзідэнт» Астроўскі пастаянна кажаў, што наша служба патрэбна для лепшай будучыні беларускага народа.

У архівах захаваліся дакументы, з якіх можна бачыць, якой мела быць тая будучыня. Вось план, што распрацоўваў на даручэнню нацыяналістаў кіраўнік прапагандовай групы баранавіцкага гебітскамісарыята Бедрыцкі:

«С окончанием войны с Советами, государственное устройство Белоруссии (Центральной окружной власти) на период по крайней мере 30—40 лет нам, идеологическим и политическим сторонникам господина Акинчица Ф. И., представляется в следующем виде:

1. О полной государственной независимости Белоруссии, как самостоятельного государства, не может быть и речи...»

І выходзіць так: адны бебурнацы стралялі ў людзей, другія іх бласлаўлялі на гэта і прадавалі Радзіму на 30—40 гадоў, трэція складалі спісы патрыятаў і перадавалі іх у СД... А вінаваціць іх няма за што: «не было іншага выхаду», «трагічныя абставіны». Ці ж яны вінаваты?

Зрэшты, сапраўды, у чым яны вінаваты? Бадай, ні ў чым. Што ж зробіш з людзьмі, якія нарадзіліся не тады, калі раздавалі сумленне?

Леанід ПРОКША

После войны

С окончанием войны с Советами, государственное устройство Белоруссии (Центральной окружной власти) на период по крайней мере 30—40 лет нам, идеологическим и политическим сторонникам господина Акинчица Ф. И., представляется в следующем виде:

1. О полной государственной независимости Белоруссии, как самостоятельного государства, не может быть и речи...

2. О полной государственной независимости Белоруссии, как самостоятельного государства, не может быть и речи...

3. О полной государственной независимости Белоруссии, как самостоятельного государства, не может быть и речи...

4. О полной государственной независимости Белоруссии, как самостоятельного государства, не может быть и речи...

гэту пашану ён мусліў памсціць Савецкай уладзе?

Вось Кушаль, можа, і меў нейкія падставы крыўдаваць. Калі Савецкая Армія вызваляла Заходнюю Беларусь і Украіну, ён як афіцэр польскай буржуазнай арміі быў узят у палон. Але мужа беларускай пазтэсы Наталлі Арсеньевы адпусцілі: жыві са сваёй жонкай, чытай яе вершы, якія яна друкуе ў беластоцкім і цэнтральным друку. Пасля гэтага, бадай, што не было таксама падстаў для помсты.

А якія падставы для помсты мелі Яўген Калубовіч, Янка Лімановікі, Мікола Шчыглюў (Куліковіч). Надзежда Абрамава, Рыгор Казак? Ім жа Савецкая ўлада дала вышэйшую адукацыю, магчымасць працаваць, ствараць літаратурныя і музычныя творы, лячыць людзей.

— Мы не вінаваты, — скуголяць зараз гэтыя людзі за мяжой. — Мы думалі, што гітлераўская армія ідзе як вызвольніца...

Святая наіўнасць! Яны не ведалі, што рабілі фашысты ў Іспаніі, Аўстрыі, Чэхаславакіі, Польшчы ды і ў самой гітлераўскай Германіі. Невінаватыя авечкі...

Старонка дакументаў зрады. Па даручэнню нацыяналістаў Бедрыцкі распрацаваў план прапанову — якой павіна быць Беларусь пасля перамогі гітлераўскай Германіі. Па гэтым плану выходзіла, што аб дзяржаўнай самастойнасці Беларусі не маглі быць і гутаркі.

Слухайце

ГОЛАС Радзімы

Дарагія землякі! Цяжкі лёс закінуў вас далёка ад родных мясцін — берагоў Заходняй Дзвіны і Нёмана, Дняпра і Буга, даўно не чулі вы гоману палескіх дуброў і Налібоцкай пушчы, даўно не бачылі беланогіх бярозак, што вядуць па вясне карагоды на квітнеючых паллях. Мы ведаем, што вы нямае чулі аб роднай зямлі, але весткі гэтыя не заўсёды даходзілі да вас з вуснаў сяброў. А кожны ж чалавек хоча ведаць праўду аб сваёй краіне, хоча, каб дзеці яго нават на чужыне далёкай любілі Радзіму бацькоў і ганарыліся ёю.

Падтрымліваючы вашы пажаданні, Беларускае радыё, акрамя звычайных перадач, наладзіла штотдзённую перадачу для вас на кароткіх хвалях. У гэтых перадачах вы пачуеце весткі з родных мясцін, паведамленні з замежных краін, праўдзівыя расказы аб тым, што робіцца на белым свеце.

Мы будзем знаёміць вас з поспехамі ў гаспадарчым і культурным развіцці савецкай Беларусі, раскажам аб росце дабрабыту нашых людзей, аб жыцці і працы вашых сваякоў і знаёмых.

Радыёхвалі данясучь да вас прыгожую музыку канцэртаў, складзеных з твораў лепшых кампазітараў, а таксама цудоўныя беларускія песні. Перад нашым мікрафонам выступаць вядомыя беларускія пісьменнікі, дзеячы навукі і мастацтва.

З нашых перадач вы даведаецеся, як у некалі глухой беларускай вёсцы загаманілі матары трактараў, камбайнаў, аўтамашын, засвяціліся вокны школ і бальніц, народных тэатраў і універсітэтаў, даведаецеся аб тым, як былы лапцожны беларус стаў гаспадаром зямлі, краіны, свайго ўласнага лёсу.

Слухайце нас, дарагія землякі, кожны дзень на хвалі 31 метр ці 9520 кілагерцаў і на хвалі 41 метр ці 7380 кілагерцаў ад 22 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу.

Раім вам запрашаць да сябе знаёмых і суседзяў, каб сумесна слухаць весткі з Радзімы і абмяркоўваць нашы перадачы. Вашы думкі аб іх, прапановы і пажаданні просім накіроўваць па адрасу: СССР, Мінск, Беларускае радыё.

Слухайце нашы перадачы! Слухайце голас Радзімы!

Беларускае радыё.

* * *

Радыёперадачы Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурна-свабоднай з сувязямі для Заходняй Еўропы адбываюцца ў наступным парадку:

Па серадах — ад 22 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 31 метр ці 9520 кілагерцаў і на хвалі 41 метр ці 7380 кілагерцаў;

па нядзелях — ад 8 гадзін раніцы па сярэднеўрапейскаму часу на хвалях 30,83 метра і 227 метраў.

ВАС ШУКАЮЦЬ І ЧАКАЮЦЬ СВАЯКІ

Аггукніся, гарагі наш!

Дарагі сын і брат Крук Іван Мікалаевіч! Як пайшоў ты ад нас перад самым пачаткам вайны, дык ад цябе ніякіх вестак няма. Вельмі хацелася б ведаць, ці жывы ты, ці здаровы? Мы вырашылі звярнуцца за дапамогай у газету «Голас Радзімы». Можна, яна нам дапаможа знайсці цябе.

Мы жывы і здаровы. Пабудавалі новую хату. Я, твая маці Анна Зіноўеўна, атрымліваю пенсію ад дзяржавы, твая сястра Параска Крук спачатку працавала ў калгасе «Краіна Саветаў», потым у саўгасе, цяпер атрымлівае

пенсію, бо стаў дрэнны зрок. Жывая і здаровая сястра Марыя. Жыве яна ў вёсцы Марыямпаль, дачка яе Ліда выйшла замуж, жыве добра.

Прызджала да нас твая жонка Моця ў 1960 годзе. Жыве яна цяпер у Чалябінску.

Дарагі сыноч і брат, калі ты дзе жывы на свеце, дык аггукніся, дарагі наш, прыйдзі нам вестку аб сабе.

Твая маці Анна Зіноўеўна КРУК, сёстры Праскоўя і Марыя.

Дапамажыце знайсці сястру

Дарагая рэдакцыя! Я звяртаюся да вас з вялікай просьбай — дапамажыце знайсці маю родную сястру Зінаіду Ге-

расімаўну Печанёву. Нас разлучыла вайна. Гэта было летам 1943 года. Фашысцкія карнікі акружылі вёску Гарадзец Быхаўскага раё-

на. Зверствам катаў не было межаў. Яны палілі і расстрэльвалі ні ў чым не вінаватых жыхароў нашай вёскі.

Мне з сястрой Надзьяй удалося ўцячы з вёскі яшчэ да акружэння яе фашыстамі. Дома засталася сястра Зінаіда, маці і айчыч Эчка Андрэй. Маці немцы спалілі, а сястру Зіну і айчыма вывезлі з вёскі. Як потым выявілася, іх адправілі ў Германію. Айчыч па дарозе ўцёк і прыйшоў дадому. А што сталася з Зінай? Дзе яна? Можна, дзесяці вандруе па чужыне, далёка ад Радзімы. Днямі і начамі я думаю аб ёй. Мне здаецца, што Зіна жывая. Як мне хочацца быць з ёю разам у родных мясцінах!

Кацярына Андрэеўна АУЧЫННІКАВА, г. Быхаў, вул. Бялінскага, 23.

ДЗЕ ТЫ, СЫН?

8-га сакавіка 1944 года з горада Мінска вывезлі ў Германію майго сына Дзянісава Уладзіміра Цімафеевіча, 1927 года нараджэння.

Роўна праз месяц я атрымала ад яго пісьмо з горада Стройзбурга, і з таго часу ніякіх вестак ад яго няма.

Пераканальна прашу рэдакцыю газеты «Голас Радзімы» і ўсіх землякоў за рубяжом дапамагчы мне знайсці сына.

Аляксандра Іванайна РАМАНОўСКАЯ, г. Мінск, Камуністычная, дом 73, кв. 5.

НА ЗДЫМКУ: К. А. Аучыннікава (злева).

Што з табой, бацька?

Прашу рэдакцыю апублікаваць у газеце «Голас Радзімы» маё пісьмо да бацькі Віталёва Пятра Дзмітрыевіча, 1905 года нараджэння, ураджэнца вёскі Вітунь Касцюковіцкага раёна.

В. ВІТАЛЕУ.

«Дарагі бацька! Мне расказаў аднавясковец Прахарэнка Ігнат Акімавіч, што быў разам з табой у лагерах ваеннапалонных на тэрыторыі Германіі, як жылі вы з ім на чужыне. Ён вярнуўся дамоў і шчасліва жыве са сваёй сям'ёй, а ты дзесяці бадзеешся на чужыне. Прайшло многа часу, а ад цябе няма ніякіх вестак. Просім цябе, напішы, дзе ты і што з табой? Жывём мы добра. Калі атрымаем ад цябе пісьмо, будзем вельмі рады і напішам больш пра сябе і нашых сваякоў.

Твой сын ВАСІЛЬ.

в. Вітунь Касцюковіцкага раёна Мясядзельскай вобласці.

ЧЫТАЧАМ «Голасу Радзімы» даўно вядома імя Язэпа Пушчы — таленавітага беларускага паэта. На старонках нашай газеты былі змешчаны і яго цудоўныя вершы, і яго палымныя артыкулы.

Нядаўна Язэпу Паўлавічу Пушчы (Плашчынскаму) споўнілася 60 год. Грамадскасць Беларусі шырока адзначыла юбілей паэта. Газеты і часопісы друкавалі яго вершы, адбываліся творчыя сустрэчы і вечары.

За што ж так любіць і цэніць Язэпа Пушчы беларускі народ?

Нарадзіўся паэт у малым мястэчку 1902 года пад Мінскам, у вёсцы Каралішчавічы. Калі хлопцу споўнілася 20 год і за плячыма было нямаюць горычы і смутку, у сэрцы яго прачнулася паэтычнае паучэнне. Яго выклікала бура Вялікага Кастрычніка, і натхненне юнака загаварыла моваю паэзіі:

Скранаюцца горы,
і трушчацца скалы,
Не ведаем гора —
знайшлі, што шукалі.
Прачнуліся рана,
усталі на зорцы.
Песняю славім
Радзіму і Сонца.

З гэтага часу і пачалася дзейнасць Я. Пушчы. Ён працуе на Мазырышчыне, потым на Міншчыне: друкуе вершы ў часопісе «Адраджэнне», актыўна дзейнічае на ніве народнай асветы, выкладае беларускую мову і літаратуру на курсах і ў школе. Ён становіцца вядомым не толькі як літаратар, але і як педагог і грамадскі дзеяч. Пушча прымае актыўны ўдзел

ВЫСОКА ЛУНАЮЦЬ ПЕСНІ ПАЭТА

у рэвалюцыйных пераўтварэннях. Паэт убачыў, «што было, таго сёння няма. Адцібло палыноае зелле. У палях расцівае вясна, у палях веснавае вяселле».

Беларускі чытач знаёміцца з новымі творами Я. Пушчы: паэмай «Крывавы год», прысвечанай памяці братаў-партызанаў Сяргея і Сымона, закатаваных беларускімі, вершамі «Песні вайны», «Цень консула» і іншымі, якія ўслаўляюць велічныя заваёвы Кастрычніка, палаюць гневамі да беларускіх акупантаў. Вершы паэта прасякнуты нявысціснёй супраць імперыялістычнай вайны, яны поўны сардэчных, патрыятычных пачуццяў.

Пяру Я. Пушчы належаць кнігі «Раніца рыкае», «Дні вясны», «Песні на руінах» і іншыя. У 1960 годзе выйшла кніга Я. Пушчы «Вершы і паэмы», казка «На Бабрыцы». Многа цудоўных вершаў, напісаных паэтам у апошнія гады, змешчана ў шматлікіх газетах і часопісах. У іх паэт дэпічае характарам жыцця нашага, лобуюцца сваім родным краем:

Тут хмары дзён не засцяць.
Няма, не ўбачыш тла.
Да шчасця — вокны насцеж,
А колькі ў іх святла.

Ідзе ў цэх гарачы
Рабочы і паэт.
Красей палацы працы,
Красой здзіўляюць свет.

У віншаванні, накіраваным юбіляру Саюзнам пісьменнікам БССР у сувязі з яго 60-годдзем, гаворыцца:

«Дарагі Язэп Паўлавіч!

Мы, твае таварышы па літаратурнай працы, горача ад усёй душы віншваем цябе, аднаго са старэйшых таленавітых беларускіх паэтаў, з 60-годдзем з дня твайго нараджэння.

Ты прыйшоў у літаратуру ў пачатку дваццятых гадоў, у час вялікіх рэвалюцыйных

Язэп Пушча.

змен у жыцці краіны, і твой свежы паэтычны голас уліўся ў бурліваю плынь маладой беларускай паэзіі. З тых юнацкіх год ты моцна пасябраваў з песняй, з прыгожым родным словам, аддаеш усё свае здольнасці, каб высокая лунала песня аб слаўным жыцці нашага народа, аб яго гераічных справах.

Шматгадовая педагогічная дзейнасць мацавала твае сувязі з народным жыццём, у якім ты чэрпаў і чэрпаеш натхненне.

Нам прыемна адзначыць, што і новыя твае вершы, якія паявіліся ў друку, прасякнуты бадзёрасцю, маладым настроям, вызначаюцца высокім паэтычным майстэрствам. Шматлікія прыхільнікі паэзіі добра ведаюць твае навіныя кнігі і разам з намі выказваюць табе вялікую падзяку за ўсё тое добрае, што ты зрабіў на літаратурнай ніве...»

Язэп ПУШЧА

Дзень добры, Радзіма!

Дзень добры, Радзіма!
Надзвычай, надзіва
Прастор сінявокі,
Бор гонкі, высокі,
Як бронза, галіны;
Дубровы, даліны,
Крыніцы, азёры,
І сонца, і зоры,
І светлыя рэкі
З Радзімай навекі.

Дзень добры, Радзіма!
Сябры-набрацімы,
Вітаю разлогі,
Шляхі і дарогі,
І нівы пад сонцам
Дзяўчатам і хлопцам
Гукаю: дзень добры!
Дуб, волат наш родны,
Плячывы, дзябелы,
Не хіліцца долу.

Дзень добры, Радзіма!
Ты песню радзіла,
І роднае слова,
Як поўдзень вясновы,
Вясёлкай смяццо
І просіцца ў сэрца.
Не сціхлі цымбалы
І песні-Купалы;
Іграйце, музыкі,
У дзень светлы, вялікі!

Дзень добры, Радзіма!
Край казак і дзіва:
У блакітным прагастры
Дзень славыч матары,
Спяваюць турбіны
Пад сонцам Радзімы.
Індустрыя песня,
Як радасць прадвесня,
Як быстрая воды,
Пахло вам, заводы!
1958 г.

ЛЁС МУЖА НЕВЯДОМЫ

Грамадзянка Сафрановіч Палагя Акісенаўна, якая жыве ў пасёлку Барань Аршанскага раёна па вуліцы Першамайскай, дом 9, кв. 1, шукае свайго мужа Сафрановіча Архіпа Васільевіча, 1901 года нараджэння, ураджэнца в. Галачова Баранскага сельсавета.

Вось што расказала нашаму карэспандэнту П. А. Сафрановіч.

Напярэдадні Вялікай Айчыннай вайны Сафрановіч Палагя Акісенаўна жыла з мужам Архіпам Васільевічам Сафрановічам у мястэчку Куранец (у 4-х кіламетрах ад Вілейкі). У першыя дні вайны муж пайшоў на фронт, а яна эвакуіравалася ў Ташкент. Першыя часы атрымлівала ад мужа пісьмы з фронту, а затым перапіска абарвалася. Пазней ёй стала вядома, што муж трапіў у палон, адкуль

яму ўсё ж удалося ўцячы. Прышоў да родных у в. Галачова Аршанскага раёна, і тут перыяд акупацыі працаваў Барані на розных часавых аб'ектах. Пасля вызвалення Аршаншчыны ў 1944 годзе быў зноў прызначаны ў армію, знаёміўся на фронце. Палагя Акісенаўна мела пра яго весткі ўжо перад самым сканчэннем вайны, калі Сафрановіч знаходзіўся на Усходняй Прусіі. Муж яго сустрэкалі знаёмыя. Муж яго падзеўся адтуль — невядома, Палагя Акісенаўна прасіць за мяжкой, дапамагчы ёй знайсці мужа.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштовае скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛІГІЯ